

Ένα κάθε μήνα

Τό γεγονός τής σταυρώσεως του Κυρίου μας Ίησού Χριστού, αγαπητοί μου άδελφοί, είναι τό μέγιστο σ' όλόκληρη τήν ανθρώπινη ιστορία, διότι δι' αυτού καταλύθηκε τό κράτος τό διαβόλου και του θανάτου, και ανακαινίζονται τά πάντα.

Η Έκκλησία μας γιορτάζει στό μέσον του μηνός Σεπτεμβρίου τήν **Ύψωση του Τιμίου Σταυρού**, και βλέπουμε τους άγιους πατέρες νά όρίζουν τήν Κυριακή πριν τή γιορτή, ως **Κυριακή πρό τής Ύψώσεως** και τήν Κυριακή μετά τή γιορτή ως **Κυριακή μετά τήν Ύψωση**. Τό κάνουν αυτό ώστε νά υπάρχει ένα προανάκρουσμα και ένας άπόηχος τής γιορτής τής Ύψώσεως του Τιμίου Σταυρού.

Τήν Κυριακή πρό τής Ύψώσεως κατά τήν θεία Λειτουργία, και τό Άποστολικό Άνάγνωσμα και τό Εύαγγελικό αναφέρονται στον Τίμιο Σταυρό. Στο Άποστολικό Άνάγνωσμα (Γαλ. Στ' 11 – 16) καυχάται ό Άπόστολος Παύλος για τον Τίμιο Σταυρό του Χριστού, καυχάται για τον σταυρικό θάνατο του Χριστού! Ζει μόνο για τον Χριστό και αισθάνεται ότι ό κόσμος είναι νεκρός γι' αυτόν και ότι αυτός είναι νεκρός για τον κόσμο. Δηλαδή, Παύλος και κόσμος, δέν έχουν καμία σχέση.

Αυτό που έχει αξία για τον Άπόστολο Παύλο είναι μόνο ό Χριστός, και ειδικότερα ό Σταυρός του Χριστού, που ανακαινίζει τά πάντα. Και αυτό είναι τό κεντρικό νόημα όλου του εύαγγελικού κηρύγματος. **Ότι ό Χριστιανισμός είναι «καινή κτίση».**

Όταν λέει ό Άπόστολος Παύλος, **«καινή κτίση»**, τό λέει όχι έξ υποκειμένου αλλά έξ αντικειμένου. Πραγματικά, από τήν ένσάρκωση του Θεού Λόγου έχει αρχίσει ή ανάκτηση, ή ανάπλαση, ή ανακαίνιση του παλαιωμένου κόσμου.

Πριν δούμε, όμως, τί σημαίνει **«καινή κτίση»**, πρέπει νά δούμε τί είμαστε τώρα έμεις οι άνθρωποι και τά άλογα ζώα και ή άψυχη φύση και τά φυτά, όλη ή ύλη.

Έμεις οι άνθρωποι είμαστε οι **«παλαιοί»**, οι μεταπτωτικοί άνθρωποι, οι άποκομμένοι από τον Θεό. Είμαστε οι έμπαθεις, οι άμαρτωλοί, οι φθαρτοί, οι θνητοί. Και αυτό, από τήν παρακοή του Άδάμ και τής Εύας στον Θεό, και μετά.

Τόν κατήφορο, όμως, τής φθοράς άκολούθησε και ή άψυχη και άλογη φύση, τά ζώα, τό σύμπαν όλόκληρο. Σημειώνει ό άπόστολος Παύλος: **«Τή γάρ ματαιότητι ή κτίσις υπετάγη, ούχ έκούσα, αλλά διά τον υποτάξαντα».** (Ρωμ. Η' 20) Η κτίση όλόκληρη υποτάχθηκε στην φθορά έξ αίτίας τής άμαρτίας των πρωτόπλαστων.

Και τώρα έρχεται ό Θεός Λόγος, διά τής ένανθρωπήσεως, νά ξανακαινουργιώσει τον άνθρωπο και τήν κτίση όλόκληρη. Και γι' αυτόν τον λόγο προσλαμβάνει τήν κτίση. Παίρνει σάρκα άπ' τή σάρκα τής Θεοτόκου, παίρνει ύλη

ἀπό τήν ὕλη πού ἀποτελούμαστε, γιά νά τήν ἀναπλάσει. Καί τήν ἀναπλάθει, καί τήν ἀνακαινίζει, καί μᾶς χαρίζει τώρα **τό ἀναστημένο Σῶμα Του**, τήν **«Καινή κτίση»**. Καί ὑπόσχεται ὅτι, **κι ἐμᾶς θά μᾶς ἀνακαινίσει**, θά μᾶς κάνει **«καινή κτίση»**, καί **τό σύμπαν ὀλόκληρο!**

Ἀγαπητοί μου, εἶναι μικρό αὐτό τό γεγονός; Δέν εἶναι καταπληκτικό; Εἶναι μικρή αὐτή ἡ πράξη τοῦ Θεοῦ; Πραγματικά, εἶναι τεράστια! Γι' αὐτό τονίζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅτι **«ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»**, ὅταν εἶναι κάποιος ἐνωμένος μέ τόν Χριστό, γι' αὐτόν, δέν ἔχει καμία ἀξία τίποτα ἀπό τά γήινα, οὔτε ἡ περιτομή οὔτε ἡ ἀκροβυστία. Ἀξία ἔχει μόνον ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, γιά τόν ὁποῖο καυχᾶται καί διά τοῦ ὁποῖου ἡ κτίση ἀνακαινίζεται. **Ἀξία ἔχει ἡ «καινή κτίση», ἡ ἀνακαίνιση τοῦ ἀνθρώπου.** Τώρα ὁ μόνος πού εἶναι **«Καινή κτίση»**, εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Εἶναι καί ἡ Θεοτόκος, διότι ἀναστήθηκε καί εὐρίσκεται στή Βασιλεία Θεοῦ!

Τό ἐρώτημα πού αἰωρεῖται εἶναι, **«ἐμεῖς μπορούμε νά ἔχουμε μετοχή στήν «καινή κτίση»;** Ἀσφαλῶς καί μπορούμε. Ἄφου, γι' αὐτόν τόν σκοπό ἦρθε ὁ Χριστός, γιά νά μᾶς κάνει **«καινή κτίση»** καί μᾶς πρόσφερε καί τά κατάλληλα μέσα.

Ἡ εἰσαγωγή μας στήν **«καινή κτίση»**, ἡ ὁποία εἶναι τό ἀναστημένο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία, γίνεται διά τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος. Ἀκούστε τί λέει στήν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή ὁ ἀπόστολος Παῦλος, **«Ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν, εἰς τόν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν. Συνετάφημεν σὺν αὐτῷ διά τοῦ βαπτίσματος εἰς τόν θάνατον, ἵνα ὡσπερ ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διά τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν»**. (Στ' 3 – 4)

Μόλις κάποιος βαπτίζεται, γίνεται **«καινή κτίση»**, καί πρέπει νά ζεῖ τήν **«καινή ζωή»**. Ποιά εἶναι αὐτή ἡ **«καινή ζωή»**; Εἶναι **ἡ ἐν Χριστῷ ζωή!** Ἡ ζωή σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ. Ὡστε ὅταν δέν ζῶ τήν ἐν Χριστῷ ζωή, εἶμαι ὁ **«παλαιός ἄνθρωπος»**. Παραμένω ὁ **«παλαιός ἄνθρωπος»**. Δουλεύω στήν ἁμαρτία, δουλεύω στήν φθορά. Χάνομαι, καταστρέφομαι! Εἶμαι πνευματικά νεκρός! Πραγματικά εἶναι φοβερό!

Ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, ὁ Παῦλος, τό ἐπαναλαμβάνει καί τό τονίζει διαρκῶς. **«ὥστε εἴ τις ἐν Χριστῷ, καινή κτίσις»**. Ὅποιος εἶναι ἐνωμένος μέ τόν Χριστό εἶναι καινούργια δημιουργία. **«Τά ἀρχαῖα παρήλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινά πάντα»**. Τά παλαιὰ ἔφυγαν, τώρα ἔχουν γίνει ὅλα καινούργια! (Β' Κορ. Ε' 17)

Καί **πῶς θά εἶμαι ἓνα μέ τόν Χριστό;** Θά εἶμαι μέ τήν Θεία Κοινωνία. Ὅποιος μεταλαμβάνει τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ γίνεται ἓνα μέ τόν Χριστό. Γίνεται κοινωνός τοῦ ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ. Γίνεται **«καινή κτίση»!**

Ὅποτε, ἡ Ἐκκλησία μᾶς παρέχει τρία σωτήρια μέσα, γιά νά εἰσέλθουμε καί νά παραμείνουμε στήν **«καινή κτίση»**, νά γίνουμε κι ἐμεῖς **«καινή κτίση»**. **Πρῶτο εἶναι τό ἅγιο βάπτισμα, δεύτερο εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ ζωή καί τρίτο ἡ Θεία Κοινωνία.**

Βλέπουμε, λοιπόν, ὅτι ὅσο ζοῦμε σ' αὐτήν ἐδῶ τήν περαστική ζωή, μπορούμε νά μετέχουμε στήν **«καινή κτίση»**, μπορούμε μερικῶς. **Ἡ πλήρης δόξα καί ἡ**

φανέρωση τῆς «**καινῆς κτίσεως**» πάντων τῶν ἁγίων καὶ πάντων τῶν ἀγγέλων καὶ πάσης τῆς κτίσεως, δηλαδή, ὀλόκληρης τῆς Ἐκκλησίας, θά γίνει κατὰ τὴ μεγάλη καὶ ἔνδοξη Ἡμέρα τῆς δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ!

Κατὰ ἓνα πανοραμικὸ τρόπο, ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος μᾶς παρουσιάζει αὐτὴ τὴν Ἡμέρα στό βιβλίό τῆς Ἀποκαλύψεως: **«Καί εἶδον οὐρανόν καινόν καί γῆν καινήν. Ὁ γάρ πρῶτος οὐρανός καί ἡ πρώτη γῆ ἀπήλθον, καί ἡ θάλασσα οὐκ ἔστιν ἔτι. Καί τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν Ἰερουσαλήμ, καινήν εἶδον καταβαίνουσιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπό τοῦ Θεοῦ, ἡτοιμασμένην ὡς νύμφην κεκοσμημένην τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς... ὅτι τά πρῶτα ἀπήλθον. Καί εἶπεν ὁ καθήμενος ἐπὶ τῷ θρόνῳ. Ἴδού καινά ποιῶ πάντα».** (ΚΑ΄ 1 – 5)

Ἐκείνη τὴ μεγάλη καὶ ἔνδοξη καὶ φοβερὴ στιγμή, τά πάντα θά γίνουν καινούργια, καί θά παραμείνουν καινούργια καὶ ἄφθαρτα καὶ ἀθάνατα, στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων!

Ἐνα ἐρώτημα θά πρέπει νά μᾶς διακατέχει μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς μας: «Ἐγώ, σήμερα, μετέχω τῆς «**καινῆς κτίσεως**», ὥστε νά ἀνήκω γιὰ πάντα σ' αὐτήν, στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες τῶν αἰώνων;»

Μέ τὴν εὐχή νά μετέχουμε καί τώρα καί στό αἰώνιο μέλλον
στὴν «**καινὴ κτίση**»

ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Λ. Βασιλείου